

Soc l'escriptor.

Així és com em diu tothom. Els amics, els pares, la família, i també els que no conec però em reconeixen a mi en un lloc públic i em diuen: «¿Vostè no deu ser pas aquell escriptor...?»
Soc l'escriptor, és la meva identitat.

La gent es pensa que, com que ets escriptor, tens una vida més aviat reposada/tranquil·la. No fa gaire un amic meu, queixant-se del temps que perdia desplaçant-se cada dia de casa al despatx, em va acabar etzibant un cop més: «En el fons, tu et lleves al matí, t'asseus al teu despatx i et poses a escriure. I para de comptar / I prou». Jo no vaig ni respondre. [...]

Aquesta història va començar un mes de febrer de 2012, quan vaig marxar de Nova York per anar-me'n a escriure la meva nova novel·la a la casa que m'acabava de comprar a Boca Raton, Florida. L'havia comprat feia uns tres mesos amb els diners de la cessió dels drets cinematogràfics del meu últim llibre, i, tret d'una quantitat de viatges puntuals per moblar-la durant els mesos de desembre i gener, era la primera vegada que hi anava per passar-hi una temporada. [...]

A diferència de les estades que hi havia fet fins aleshores, que havien sigut molt curtes, aquesta vegada tenia molt de temps per endavant i vaig anar a Florida amb cotxe. Els gairebé dos mil quilòmetres / mil dues-cents milles de viatge no m'espantaven gens: anys enrere havia fet moltes vegades el mateix trajecte des de Nova York per anar a visitar el meu tiet, en Saul Goldman, que se n'havia anat a viure a Miami. Em sabia el camí / la ruta de memòria. Vaig deixar Nova York sota una fina capa de neu, amb el termòmetre que marcava deu graus sota zero, i al cap de dos dies, arribava al suau hivern tropical de Boca Raton. Quan em vaig retrobar amb tot aquell decorat tan familiar de sol i palmeres, no vaig poder evitar pensar en el tiet Saul. L'enyorava moltíssim.

Joël Dicker, *El llibre dels Baltimore*, trad. Imma Falcó (2018).